

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blossii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. V. De confessione frequenti, & desiderio confitendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

* Id est peccati fomité, aut concupiscē-
tiam. *Quamdiu vivis, peccatum * neces-
se est esse in membris tuis: saltem illi
regnum auferatur, non fiat quod ju-
bet.* Hæc Augustinus.

in conscientia sua gravioris culpæ
fentiens remorsum, minime sara-
gebat per verba Sacerdotis absol-
vi, saltem à pulvere venialium
culparum, sine quibus humana vi-
ta non ducitur: sed simulabat se
interdū dormire, quādo Sacerdos
confessiones recepturus aderat.

Monile
Spirit.

CAPUT V.

*De confessione frequentis, & desi-
derio confitendi.*

1. Hebdomadaria confessionis utilitas.

2. Etiam venialium confessio à spiritualibus
personis frequentanda, ob utilitatem illam, quod
semper in singulis confessionibus nova Sacramenta-
li gratia datur.

3. Firma voluntas confitendi, reputatur pro fa-
cto, quando aliud non poterat.

4. Peccata in confessione oblita, præmissa tamē
diligenti examine, cum alijs confessis remittuntur.

5. Licet timoratus & anxia conscientia homini-
bus etiā non præmissa confessione communicare, ubi
obediētia id ordinat, & non adest Confessarius.

Christus audiente sancta Bir-
gitta, ait: *Ei, qui spiritum &
gratiam meam adipisci ac retinere
desiderat, utile est, crebro peccata
& negligentias suas coram Sacer-
dote confiteri, ut expurgetur.* Et
cū ipsa Birgitta videret animā
mariti sui domini Vlphonis in
Purgatorio, dixit: *O felix ani-
ma! quid præcipuè tibi profuit ad
salutem? Ille respondit: Confessio
mea, quam Ferrys sextus (dum Sa-
cerdotis copiam habebam) facere
solitus sum, cum firmo me emen-
dandi proposito.*

2. Quædam monastici Ordinis
virgo, quæpiè admodum vixe-
rat, veniens ad mortis horam,
purgari ante exitum debuit ab
hac culpa, quod quandoque gra-
tiam sacramentalis confessionis
neglexerat. Nonnunquam enim,
cū aliæ sociæ virgines ad con-
fessionem coram Sacerdote faciē-
dam sese præpararent, illa nullū

Degente beata Birgitta Romæ,
venit illuc quidam, qui sacramen-
taliter confiteri peccata sua cupie-
bat, sed Confessorem habere non
poterat, propterea quod nullus
Sacerdotum linguam ejus intelli-
geret. Pro quo cū ipsa sancta
Birgitta Dominum consuleret,
respondit Dominus: *Ille plorat,
quod non inveniat auditorem con-
fessionis sue; sed dices ei, ut bono sit
animo. Voluntas sufficit, ubi homo
bonum opus prestare non potest, quod
prestare desiderat. Quid enim salu-
tem latroni in cruce attulit? nonne
bona voluntas? Quid item efficit in-
fernum, nisi voluntas mala, & affe-
ctus inordinatus? Itaq; pauper iste
permaneat stabilis, & non retroce-
dat. Qui postquam in patriam suā
redierit, querat & audiat à sapien-
tibus ac justis ea quæ anima ipsius sa-
lutaria sunt, eisq; voluntatem suā
submittat, sequendo eorum consiliū
potius, quàm propriam inclinatio-
nem aut proprium iudicium. Et si
mortuus fuerit in via, fiet ei quod
ego pendens in cruce dixi latroni, e-
ris mecum in Paradiso.* Profectò
bona voluntas magnus & dulcis
est thesaurus. Qui hanc habet, is
desiderat & conatur obedire ac

3. Bona vol-
untas
pro facto
reputa-
tur, etiā
in mate-
ria con-
fessionis,
Deo sup-
plente de-
fectum
involun-
tarium
Sacramē-
ti, per a-
lias gra-
tias non
Sacramē-
talis.

Luce. 2.

Monile
spirit.

placere Deo, † & facere ea quæ illi accepta sunt. Hæc sanctarum virtutum omnium fundum & radix est. Ipsa è Spiritu sancto nascitur, & est eximia Dei gratia atq; infusa charitas. Beatus qui illam à Domino accepit, & eam diligenter in se conservare studet.

4.
Pensata
gravia
in confes-
sione ob-
lita, re-
mittuntur
per
eam indi-
recte, &
cum obli-
gatione
post eandem
confiten-
di, quan-
do occur-
rent, ut
Theologi
passim
sentiunt.
Lib. 4.
Infin.
cap. 34.
* Hæc
devenia
libus
peccatis
accipe,
& ubi
est ve-
hemens
& amo-
rosa ob-
fensam
etiam
in mini-
mis de-
estatio.
†

Conquerebatur aliquando virgo Gertrudis beato Joanni Evangelistæ, dicens se metuere ne aliquod impedimentum ex hoc incurreret, quod quandoq; nonnulla (licet modica) omittebat ex oblivione confiteri coram Sacerdote, eò quòd copiam Sacerdotis interdum non haberet, & tamen illa propter debilitatem memoriæ retinere nequireret. Quam S. Joannes blandè consolatus est his verbis: *Noli timere filia: * quia quancumq; voluntate integra te præparas ad confitendum omnia peccata tua, & requirens Sacerdotem non cum habere potes, ea quæ ex oblivione omittis confiteri, effulgebunt coram pio Domino in anima tua tanquam gemma pretiosa, unde mirum in modum gratiosa conspectibus omnium civium celestium appareris.*

† Tridentina Synodus sess. 14. c. 4. de Contritione docet, in hoc casu hominis sic contriti debere adesse votum & voluntatem præstandi omnia ad Sacramentum Pœnitentiæ requisita, quorum unum est oris confessio, additque, ipsam nihilominus reconciliationem ipsi contritioni, sine Sacramenti voto, quod in illa includitur, non esse adscribendam. Unde satis liquet, bonæ voluntati confitendi, dum non licet, debere adesse confitendi factum, dum licet.

Cum eadem virgo Gertrudis aliquando oraret pro quibusdam alijs virginibus Monasterij sui, quæ licet propter Confessoris absentiam non fecerant Sacramentalem confessionem, ad ipsius tamen monita sacram Eucharistiam humiliter acceperant: videbatur Dominus induere eas veste quadam candidissima, nempe suâ innocentia. Quæ vestis undiq; ornata erat gemmis præstantissimis, tam formam quàm fragrantiam violarum habentibus; & his notabatur humilitas illa, qua monitis ejus simpliciter consentientes, & de bonitate Dei confidentes, communicaverant. Deinde dabatur eis etiam vestis rosea, floribus aureis intexta, figurans nimirum passionem Dominicam in amore perfectam, per quam passionem quilibet homo obtinet meritum dignæ præparationis. Illis verò Sororibus, quæ non monitis Gertrudis, sed per se (gratiâ Dei sibi cooperante) de bonitate Dei piè confidebant, & licet Sacerdoti peccata sua confessæ non essent, tamen communicabant, dabatur tantummodò vestis rosea aureis floribus resperfa. Porro illæ quæ cum humilitate & mœrore omittebant Communio- nem, videbantur stare coram mè-
sa cælesti, atq; in abundantia deliciarum ejus plurimum delectari.